

være et i højeste Grad forkasteligt System — og det vil det særlig blive, naar den Ordning, som foreslaas i de ny Lønningslove, træder i Kraft —, et System, der bevirker, at de højerestillede Funktionærer eller Tjenestemænd indenfor Jernbanestaten ville have, om mulig, endnu større Interesse i at presse det mest mulige Arbejde ud af deres undergivne for derved at skaffe sig selv en højere Løn. Jeg tror, at man burde komme til helt at afskaffe denne Tantième, som jo dog slet ingen, lige siden den traadte i Kraft, maaske med Undtagelse af den højtærede Minister, har været tilfreds med. Og skulde man endelig beholde Tantièmen, forekommer det rigtignok mig, at saa burde denne Tantième komme til at virke helt ned og ikke saaledes, at det blev nogle enkelte blandt de øverst stillede, der nøde godt af den, men saa skulde den virke til Bunds og virke stærkere, jo længere man kom ned i Tjenestemændenes Rækker. Det, der nu foreslaas i saa Henseende fra den højtærede Ministers Side, er efter min Opfattelse det daarligste, man overhovedet kunde foreslaa.

Og hvad angaar Sparesystemet, skal jeg sige, at jeg er — det kunne mine Udtalelser gennem en hel Række Aar her i Folketinget vise — en absolut Tilhænger af, at man sparer paa alle Omraader, hvor det er forsvarligt og fornuftigt at spare. Men jeg føler mig overbevist om, at det Sparesystem, man nu praktiserer, gaar for vidt, og det bringer det til, at man maaske sparer paa Skillingen, men lader Daleren springe. Jeg nærer ligesom forskellige andre ærede Medlemmer, der have haft Ordet, ingen Tvivl om, at Materiellet overanstreges; og det skal nok vise sig, at selv om man maaske sparer noget lige i Øjeblikket, vil Daleren senere komme til at springe paa det Omraade. Og det er ligesaa sikkert, at der ogsaa bliver paalagt Personalet Arbejde i en ganske overordentlig høj Grad netop under Hensyn til dette Sparesystem. Antallet af Tjenestemænd i forskellige Stillinger indenfor Jernbanestaten er sikkert indskrænket saa meget, at det maa siges i hvert Fald ikke at være fuldt forsvarligt.

De Udtalelser, der komme frem i saa Henseende her til den højtærede Minister, kunne vel neppe nytte noget, han har jo kort og klart erklæret, at Sparesystemet, saaledes som det praktiseres, og Tantièmesystemet, saaledes som han selv har været med til at foreslaa det gennem den forelagte Lønningslov, har hans fulde Sympati. Jeg vil saa blot haabe, naar vi endelig

komme til at behandle Lønningsloven, at man da fra alle Sider i det Udvalg, der kommer til at behandle den, kan blive enig om at sige: Vi ville ikke have det, saa kunde det jo være, at den højtærede Ministers Modstand kunde brydes paa dette Punkt.

Jeg skal dernæst henvende nogle enkelte Spørgsmaal af rent eller mere lokal Natur til den højtærede Minister. Jeg har jo, lige siden jeg kom her ind i Tinget for en 10—11 Aar siden, hvert Aar maattet have fat paa det lokale Spørgsmaal, der hedder Espergærde Holdeplads. Det har kostet en haard Kamp efterhaanden at faa Administrationen til at gaa ind paa at gøre noget ved denne Holdeplads, saa at den blev nogenlunde tidssvarende. I Fjor fik jeg imidlertid et halvt Løfte fra den højtærede Ministers Side om, at man vilde forsøge paa Muligheden af at gennemføre Godstrafik paa Holdepladsen. Det har nemlig ikke været Tilfældet før; man har kun kunnet faa befordret Ilgods og Frimærkepakker. Den højtærede Minister udtalte i Fjor, at det blev en ret kostbar Historie; der skulde eksproprieres Jord, og det var i det hele et ret dyrt Anlæg derude. Imidlertid er der dog sket det siden, at man har lavet noget, der ligner et Varehus. Man har altsaa halvvejs gennemført det, der ønskedes fra Beboernes Side derude. Naa, det have vi jo kendt hele Tiden lige siden Kystbanens Aabning, at man har skullet fravriste Administrationen hver en lille Smule Forbedring, der skulde ske; man har fra de forskellige Ministres Side sat sig imod med Hænder og Fødder, at der blev gjort noget, saa jeg havde i Grunden ikke ventet mere end, at vi i Fjor fik Varehuset. Nu ser det ifølge Meddelelser i Bladene ud til, at man endelig ogsaa skal til at anlægge et Omløbsspor. Jeg vilde da gerne spørge den højtærede Minister, om det forholder sig rigtigt; hvis det forholder sig rigtigt, vil jeg rette en Tak til ham, idet jeg udtaler Haabet om, at jeg saa ikke mere skal faa Anledning til at beskæftige mig med Espergærde Holdeplads. Men jeg vil ogsaa gerne have at vide, om det forholder sig rigtigt; thi gør det ikke det, ja saa maa vi jo til at tage fat igen og se paa anden Maade at bryde den sidste Modstand overfor det retfærdige Krav, der er stillet fra Befolkningen der.

Men det vil ogsaa blive den eneste Tak, jeg kan rette til den højtærede Minister. Jeg kan nemlig ikke takke for den Togplan, der er sat i Scene paa Nord- og Kystbanen i indeværende Vinter. Den